

M'he apuntat avui, sense massa expectatives, a una oferta de treball on exigeixen de manera explícita, i cite literalment, que el treballador «*aguante la presión*». L'empresari no especifica si la pressió serà de l'aigua o l'atmosfèrica. Segurament serà, pel salari, una pressió d'apretar-se el cinturó. Tampoc no detalla si la pressió serà als dits, a l'esquena o al coll. Podria ser pressió per constricció, com fan les [pitons](#) o les reformes laborals, que t'abracen molt amorosament fins a ofegar-te. Recorde les paraules del director del periòdic on vaig començar: «*Ací es treballa amb molta pressió*». Jo era un *bon xiquet* i no vaig voler preguntar quanta. Vaig comprovar després que la pressió era pensar 25 hores al dia, sense contracte i per quatre xavos. Deu ser per això que la premsa és la gran garant de la llibertat d'ex-pressió. Avui hi ha un fum d'ofertes reclamant «*tolerancia a la presión*» ([còpia](#)). L'oferta més estimulante que he trobat és aquesta que demana «*tolerancia a la presión y frustración*» ([còpia](#) / [pdf](#)). És el nou capitalisme *prêt-à-porter*, a pèl, salvatge, sense vèls; si vols treballar no només has d'estar disposat a ser oprimat, ara també ho has de declarar.